

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobkyně **P. B.**, zastoupené JUDr. Martinem Schulhauserem, advokátem se sídlem Karola Šliwky 125, Karviná-Fryštát, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 14325/2014-900000-304.5 ze dne 11. 3. 2014, ve věci spotřební daně z tabákových výrobků,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 7. 5. 2014 a postoupenou podepsanému soudu dne 11. 7. 2014, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného 14325/2014-900000-304.5 ze dne 11. 3. 2014, kterým bylo zamítnuto

odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „CÚ MSK“) č. j. 55512/2013-570000-32.2 ze dne 17. 6. 2013, jímž byla žalobkyni vyměřena spotřební daň z neznačených cigaret, které byly celními orgány zajištěny dne 23. 3. 2011 v garáži žalobkyně.

Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je postaveno na skutečnosti, že žalobkyně je vlastníci garáže, v níž došlo k zajištění vybraných výrobků (401 800 ks cigaret) a žalobkyně v době, kdy došlo k zajištění cigaret, tuto užívala. Žalobkyně proti tomu setrvává na tvrzení, že předmětnou garáž pronajala T. S., případně mohla být uvedena v omyl, kdy v řízení vyšlo najevo, že T. S. byl odcizen občanský průkaz. Dále namítala, že celní orgány nedostály povinnosti zjistit skutečnosti rozhodné pro stanovení daně co nejúplněji ve smyslu § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), neboť se nezabývaly skutečnostmi, zda se v minulosti dostala žalobkyně do kontaktu se správcem daně v souvislosti se zdaněním tabákových výrobků či zda se zabývá distribucí, prodejem či skladováním těchto výrobků. Dále žalobkyně namítala, že mělo být přihlédnuto, že proti jejímu otci je vedeno trestní řízení pro související skutek, kdy měl skladovat v žalobkynině garáži neznačené cigarety v počtu 401 800 ks, v čemž je spatřován zločin zkrácení daně. Toto trestní řízení však není v napadeném rozhodnutí nijak reflektováno.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal též na odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na shodu odvolacích a žalobních námitek. Napadené rozhodnutí stojí na zjištění, že žalobkyně byla vlastníci předmětné garáže a vykonávala nad jejím prostorem faktické panství, takže jí vznikla spolu s jejím otcem T. B. povinnost daň přiznat a zaplatit. Žalobkyně neprokázala, že by předmětný prostor výhradně užívala jiná osoba – ať již T. S. nebo jiná osoba, která ji uvedla v omyl. Pokud se týče namítaného nedostatečného šetření skutečností rozhodných pro stanovení daně co nejúplněji, pak se žalobkyně mýlí, pokud má za to, že by správce daně měl činit šetření v rozsahu, v jakém požaduje v žalobě. Skutečnosti žalobkyní uváděné nemají na stanovení daně žádný vliv. Bylo na žalobkyni, aby unesla důkazní břemeno ohledně tvrzeného neužívání garáže, což se jí ovšem nepodařilo. Pokud se týče námitek ohledně trestního stíhání jejího otce T. B., pak toto stíhání je pro vyměření daně irelevantní. Prokázání či neprokázání trestněprávní odpovědnosti otce žalobkyně nemá žádný vliv na okolnosti, na jejichž základě byla žalobkyni vyměřena daň. Další námitek stran porušení příslušných předpisů jsou pouze v obecné rovině. Žalobkyně svá tvrzení o nenaplnění podmínek stanovených v § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSpD“), neprokázala.

U jednání dne 24. 7. 2017 žalobkyně poukázala na to, že mezidobí byl trestním soudem pravomocně odsouzen její otec T. B. Navrhla proto, aby byl tento vyslechnut ke způsobu skladování předmětných cigaret a podílu žalobkyně na tomto skladování. Má za to, že pokud byl pravomocně odsouzen její otec jako osoba, která cigarety skladovala kvalifikovaným způsobem, žalobkyně již nemůže být plátkyní daně. Žalovaný poukázal na odlišnost trestního řízení od vyměřovacího daňového řízení, kdy měl za to, že vývoj trestního řízení neměl na daňovou

povinnost žalobkyně vliv, neboť nezpochybňuje skutečnost jejího podílení se na skladování vybraných výrobků.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 zákona č. 150/2003 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 23. 3. 2011 byla pracovníky Celního ředitelství Ostrava provedena kontrola garáže č. X v kat. úz. Prostřední Suchá a osobního automobilu VW Touran reg. zn. X. V době kontroly se v garáži pohyboval T. B. V předmětné garáži bylo zjištěno 401 800 ks cigaret neznačených platnou tabákovou nálepkou. Výrobky byly zajištěny. T. B. prohlásil, že cigarety nejsou jeho a za vlastníci garáže označil žalobkyni (jeho dceru). U ústního jednání dne 13. 6. 2011 žalobkyně uvedla, že garáž je v jejím vlastnictví a že ji pronajala svému známému T. S. Během týdne měla v garáži své auto, přes víkend měl nájemce v garáži uskladněn nábytek. Od pronájmu garáže se s panem S. viděla 3x, vždy při přejímce nájemného. Otec žalobkyně do garáže dle jejího svědectví přístup neměl, kromě dne 23. 3. 2011, kdy si vypůjčil automobil VW Touran. Celní úřad zjistil, že T. S. byl od 9. 12. 2010 ve výkonu trestu, což byla skutečnost, kterou vyhodnotil jako znevěrohodňující výpověď žalobkyně a z níž dovodil, že T. S. nemohl být osou, která 23. 3. 2011 měla v garáži uskladněny neznačené cigarety. Celní úřad proto žalobkyni vyzval k podání daňového přiznání. Žalobkyně v podání ze dne 26. 7. 2012 uváděla, že p. S. platby zasílal, že T. B. v garáži auto garážoval a garáž dal p. S. třetí osobě do podnájmu. Dne 4. 9. 2012 žalobkyně vypověděla, že se s p. S. nezná a že zřejmě jednala s osobou, která se za něj pouze vydávala. T. S. ve výpovědi ze dne 6. 11. 2012 skutková tvrzení žalobkyně zcela popřel. Správce daně si vyžádal z trestního řízení výpověď L. O., který uvedl, že se žalobkyně i její otec před i po datu 23. 3. 2011 v předmětné garáži pohybovali. Správce daně proto zjištěné skutečnosti vyhodnotil tak, že žalobkyně a její otec se stali plátcí spotřební daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD, kdy se společně podíleli na skladování neznačených cigaret. Žádné další osoby, které by měly do garáže přístup, zjištěny nebyly. T. S. nemohl cigarety skladovat, neboť v době jejich skladování byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Celní úřad vystavil dne 17. 6. 2013 žalobkyni platební výměr č. j. 55512/2013-570000-32.2 ze dne 17. 6. 2013 na spotřební daň ve výši 807 618 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, kde trvala na tom, že garáž pronajala osobě, která se jí prokázala občanským průkazem T. S. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Poukázal na judikatorní vymezení pojmu skladování (zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 69/2007-85 ze dne 26. 2. 2009), kdy k jeho naplnění postačí vědomost o zboží a úmysl je uchovat a zajistit před znehodnocením či odcizením apod.; skladování by mělo být vykládáno spíše ve smyslu detence. Poukázal na nevěrohodnost její obrany, kdy změnila své výpovědi, uváděla T. S. jako svého známého a následně přišla se skutkovou verzí omylu, do něž byla uvedena odcizeným občanským průkazem jmenovaného. Ostatní důkazy skladování cigaret T. S. či třetí osobou rovněž neprokázaly.

Podle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD je plátcem daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.

K žalobní námitce žalobkyně, že uzavřela smlouvu o nájmu garáže s osobou, která se jí prezentovala jako T. S. (jemuž byl odcizen občanský průkaz) soud uvádí, že se jednalo o námitku, s níž se již dostatečně vypořádal žalovaný. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně svou výpověď měnila v návaznosti na objektivizovaná zjištění, které byly v rozporu s jejími dřívějšími verzemi. Poukazuje pak zejména na skutečnost, že prvotně žalobkyně uváděla, že se s p. S. osobně zná z diskoték a přebírala od něj osobně nájemné a následně po zjištění, že se nacházel ve VTOS, tvrdí, že byla podvedena co do jeho identity. Správní orgány náležitě vyhodnotily její výpovědi jako účelové a nevěrohodné.

K námitce, že správce daně nezjišťoval daňovou minulost žalobkyně a skutečnost, zda se žalobkyně zabývala nelegální distribucí tabákových výrobků, soud ve shodě se správními orgány poukazuje na to, že povinnost správce daně zjistit „co nejúplněji“ skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně ve smyslu § 92 odst. 2 d. ř. se vztahuje právě jen ke skutečnostem rozhodným pro stanovení daně. Skutečnosti předestírané žalobkyní ovšem na vznik daňové povinnosti ani na její výši nemohou mít žádný vliv; jsou zcela irelevantní, a proto správní orgány nepochybily, když se jimi nezabývaly.

Pokud se týče námitky, že ve věci neznačených cigaret byl ke dni napadeného rozhodnutí trestně stíhán otec žalobkyně a žalovaný tuto skutečnost nezohlednil, pak soud uvádí, že samotné trestní stíhání opět nemá vliv na vznik daňové povinnosti žalobkyně a její výši. Tento vliv nemá ani následné pravomocné odsouzení T. B., neboť zákon sám v citovaném ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD počítá se solidární daňovou odpovědností osob, které se spolupodílejí na skladování nezdaněných vybraných výrobků. Existence neznačených cigaret v řádech statisíců kusů v garáži žalobkyně nemohla při užívání garáže uniknout její pozornosti a její dentence uvedených výrobků, a z toho vyvozený závěr o jejím podílu na skladování, jsou tak nesporné.

Pokud žalobkyně u jednání uváděla, že dle pravomocného trestního rozsudku byl její otec pravomocně uznán vinným ze zločinu zkrácení daně, poplatku a jiné podobné platby a v návaznosti na to navrhovala, aby byl vyslechnut k tomu, zda cigarety skladoval výlučně sám nebo s podílem žalobkyně, pak soud uvádí, že se jedná o zcela nové tvrzení, nekryté žalobními body vznesenými v zákonné lhůtě dle § 71 odst. 2 s. ř. s. V žalobě žalobkyně pracovala výlučně se skutkovou verzí pronájmu garáže panu S., resp. osobě se za něj vydávající. Proto k tomuto tvrzení soud nepřihlédl ani navržený důkaz výsledkem otce žalobkyně neprovedl. Navržený důkaz by byl ostatně nadbytečný i s ohledem na výše uvedené závěry o nemožnosti, aby si žalobkyně nepovšimnula velkého množství uskladněných cigaret v její garáži.

Nekonkrétní námitky žaloby stran rozporu řízení před správními orgány s příslušnými ustanoveními procesních předpisů nebyly způsobilými referenčními body pro soudní přezkum, a to pro svou obecnost.

Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 24. července 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu